

การพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม จังหวัดไพรเวง ราชอาณาจักรกัมพูชา โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์

The Development of Writing Composition for Grade 5 Secondary Students at Preahbath Norodom High School, Prey Veng Province, Cambodia By Using Experiential Learning

Chan Pisoth, อรธิดา ประสาร*, จำเริญ อุ้นแก้ว**, พัทธรา ปราชญ์เวทย์**

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดมโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ให้ผ่านเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 75 2) เปรียบเทียบทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม โดยการเรียนรู้เชิงประสบการณ์กับการเรียนรู้ตามแบบปกติ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม ราชอาณาจักรกัมพูชา ที่ได้รับการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความ โดยใช้แบบการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะทางการเขียนเรียงความของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานตั้งไว้ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ สูงกว่านักเรียนที่เรียนรู้ตามแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ระดับ .01 3) นักเรียนที่พัฒนาทักษะเขียนเรียงความ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ โดยรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.57)

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์, การเขียนเรียงความ, ความพึงพอใจ

ABSTRACT

The purposes of this study were: 1) to study the effectiveness writing composition for grade 5 secondary students, Preahbath Norodom High School, by using experiential learning to be effective over standard criterion of 75 2) to compare the achievement Writing Composition of the students who studying by using experimental learning and students who studying in typical learning 3) to study the students' satisfaction on writing composition for grade 5 secondary students, Preahbath Norodom High School. The results of the study were: 1) The students' effectiveness score in writing composition by using experiential learning have score higher than criterion of 75 with significantly on the statistics at .01 levels. 2) The students' effectiveness score in writing composition by using experiential learning having score higher than students whom follow typical learning with significantly on the statistics at .01 level.

*ที่ปรึกษาหลัก

**ที่ปรึกษาร่วม

3) The students whom studying with writing composition by using experiential learning were generally at high level satisfaction levels ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.05)

Keywords: experiential learning, writing composition, satisfaction

บทนำ

ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจในสมัยโลกาภิวัตน์จำเป็นต้องให้มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ประกอบด้วย ความรู้ความสามารถ (กระทรวงอบรมเยาวชนและกีฬา, 2015, น.1) โดยประเทศกัมพูชาเป็นประเทศหนึ่งที่ได้กำหนดว่าการลงทุนทรัพยากรมนุษย์ด้านการศึกษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาแบบต่อเนื่อง เพื่อให้บรรลุผล แผนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่ประกอบด้วยศีลธรรม ความรู้ สติปัญญา ระบบความคิด วัฒนธรรม สังคม วิทยาศาสตร์ และการพัฒนาเทคโนโลยี (กระทรวงอบรมเยาวชนและกีฬา, 2557, น.1) ซึ่งกระทรวงอบรมเยาวชนและกีฬา ได้วางนโยบายหลัก 3 ประการ เพื่อรับประกันความเที่ยงธรรม 1) รับประกันการศึกษาด้วยความเที่ยงธรรมสำหรับทุกคน 2) ยกระดับคุณภาพ และประสิทธิภาพทางการศึกษา 3) และพัฒนาสถาบัน และสร้างความสามารถในการกระจายอำนาจในการทำงานด้วยการศึกษา (กระทรวงอบรมเยาวชน และกีฬา, 2553, น.2)

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างมนุษย์ มีบทบาทในการสร้างความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม และระหว่างกลุ่ม โดยมีการทำความเข้าใจกันด้วยหลายวิธี เช่นโดยการใช้เสียง กิริยาอาการ ถ้อยคำ หรือแม้ว่าการเขียน (ภาคภูมิ วรรณภา, 2548, น.8) ซึ่งการเขียนนั้นเป็นเครื่องมือถ่ายทอดทางวัฒนธรรมที่สำคัญมาก เพราะการเขียนเป็นหลักฐานที่ช่วยให้คนรุ่นหลังทราบความเป็นมาของอดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนั้น จึงควรมีการส่งเสริมทักษะการเขียน เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาทักษะทางภาษาและเพื่อรักษามรดกทางวัฒนธรรมสืบไป (วรรณิ โสมประยูร, 2544, น.139) การเขียนเรียงความเป็นการศึกษาชนิดหนึ่ง ที่ถ่ายทอดความหมายให้ผู้อ่านรู้เรื่องราวตามที่ผู้เขียนต้องการที่จะเขียน สามารถฝึกนักเรียนให้รู้จักการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจของตนให้คนอื่นทราบ (กองเทพ เคลือบพณิชกุล, 2542, น.143) แต่ปัจจุบันสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาเขมรในทุกระดับพบว่า นักเรียนหลายคนเขียนภาษาเขมรไม่ถูกต้อง เรียงประโยคไม่เป็น เขียนเรียงความไม่เป็น ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ เรียงความขาดความน่าสนใจไม่สามารถจูงใจผู้อ่าน นักเรียนไม่ได้รับการฝึกอย่างเต็มรูปแบบกระบวนการ (หง จูณณารุณ, 2559, น. Online)

โดยเห็นว่าทักษะการเขียนของนักเรียนยังมีความผิดมากกว่าเดิม และเพื่อส่งเสริมอักษรศาสตร์ของชาติ เริ่มตั้งแต่ปี 2016 เป็นต้นไป กระทรวงอบรมเยาวชนและกีฬา จึงได้จัดให้มีการสอบการเขียนเรียงความในระดับชาติขึ้นอีกครั้ง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ให้ผ่านเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม โดยการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ กับการเรียนรู้ตามแบบปกติ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม ที่ได้รับการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความ โดยใช้แบบการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. **ประชากร** ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของวิทยาลัยพระบาทนโรดม ตำบลกัญเจริญ อำเภอกัญเจริญ จังหวัดไพรแวง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2016-2017 ที่มีจำนวน 5 ห้องเรียน คือ ห้อง 5/A มีนักเรียนจำนวน 55 คน ห้อง 5/B มีนักเรียนจำนวน 49 คน ห้อง 5/C มีนักเรียนจำนวน 50 คน 5/D มีนักเรียนจำนวน 53 คน ห้อง 5/E มีนักเรียนจำนวน 50 คน รวมมีนักเรียนจำนวน 257 คน

2. **กลุ่มตัวอย่าง** กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม ตำบลทะโหมปูน อำเภอกัญเจริญ จังหวัดไพรแวง ห้องละ 45 คน จำนวน 2 ห้องเรียน ที่มีผลคะแนนทดลองก่อนการเรียน เท่ากัน หรือใกล้เคียงกัน ซึ่ง 2 ห้องเรียน คือห้อง 5/B กับ 5/C โดยเลือกห้อง 5/C สอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์และ 5/B สอนตามปกติ ซึ่งทั้งสองห้องได้มาด้วยวิธีตรวจสอบผลคะแนน ทดลองก่อนการเรียนใกล้เคียงกัน ที่ได้มาจากผลตรวจสอบคะแนนทดลองก่อนเรียนจาก 5 ห้องเรียน

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ขอบเขตของเนื้อหาการจัดการเรียนรู้โดยใช้จากหนังสืออักษรศาสตร์เขมร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งการฝึกทักษะที่สร้างขึ้น เน้นเรื่องการเขียนเรียงความเชิงอธิบาย จำนวน 2 แผน คือ

1) แผนการสอนที่ 1 การเขียนเรียงความเชิงอธิบาย

1. มีการกล่าวว่า “วัดอาราม พุทธศาสนามีหน้าที่อย่างสำคัญต่อสังคมเขมร” ประโยคนี้มีเนื้อหาอย่างไร จงอธิบายและยกตัวอย่างในเรื่องได้มาด้วยมายืนยันด้วย

2. ผ่านประสบการณ์ผ่านมามีหลายคนกล่าวว่า “มีแต่ความรู้เท่านั้นที่สามารถทำให้คนมีความสุขได้ยาวนาน” ความรู้ได้มอบความสุขอย่างไรแก่บางคน จงอธิบายโดยยกตัวอย่างมายืนยัน

3. มีการกล่าวว่า “บุคคลมีทรัพย์สินมากเพียงใด มีความรู้สูงเพียงใด ไม่ใช่ว่าล้วนแต่เป็นคนที่มีคุณสมบัติเพียงพอ ถ้าปราศจากศีลธรรม” จงอธิบายโดยยกตัวอย่างในวรรณคดีที่นักเรียนเคยได้เรียนผ่านมา

2) แผนการสอนที่ 2 การเขียนเรียงความเชิงอธิบายโต้แย้ง

1. มีการกล่าวว่า “การตายของโด้มเพราะความรัก” แต่อีกคนหนึ่งกล่าวว่า “การตายของโด้มเพราะอำนาจเผด็จการของสังคม” จงตีความหมายการกล่าวนี้

2. มีการกล่าวว่า “เศรษฐกิจประเทศกัมพูชา พึ่งพาโดยตรงกับวิถีกลีกรรรม” การกล่าวนี้ถูกต้องหรือไม่

3. มีคนจำนวนหนึ่งกล่าวว่า “มีเงินคือมีทุกสิ่งทุกอย่าง” การกล่าวนี้ถูกต้องหรือไม่ จงยกประเด็นที่นักเรียนได้เจอมายืนยัน

วิธีดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยมีวิธีดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียนกับประชากรทั้ง 5 ห้อง จากวิทยาลัยพระบาทนโรดม โดยใช้แบบทดสอบทักษะการเขียนเรียงความ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น บันทึกผลการทดสอบ เก็บคะแนนผลการทดสอบก่อนการพัฒนาทักษะทันที

2. คัดเลือกห้องเรียน 2 ห้องเรียนที่มีผลคะแนนใกล้เคียงกันมาเป็นห้องทดลอง

3. คัดเลือกนักเรียนที่มีผลคะแนนทดลองก่อนเรียนเท่ากันเป็นคู่ๆ ประมาณห้องละ 45 คน จำนวน 2 ห้องเรียนมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

4. ทำการสุ่มให้ห้องเรียนห้องใดห้องหนึ่งจาก 2 ห้องทดสอบ โดยให้ห้องหนึ่งเป็นห้องทดลอง และอีกห้องหนึ่งเป็นห้องที่สอนตามแบบปกติ
5. ดำเนินการพัฒนาทักษะ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ และการฝึกทักษะการเขียนเรียงความ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 แผน เวลา 12 ชั่วโมง เก็บคะแนนระหว่างเรียนและทดสอบหลังเรียนจากการฝึกทักษะทุกแผน
6. นักเรียนห้องอื่นๆ 3 ห้อง สอนตามแบบปกติ และใช้พัฒนาเครื่องมือ
7. เมื่อสิ้นสุดการฝึกทักษะ ผู้วิจัยสอบประเมินผลทางการเรียนหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบทางการเรียนฉบับเดียวกันกับการทดสอบทางการเรียนก่อนเรียนและตรวจแบบทดสอบทันที เพื่อเก็บเป็นคะแนนหลังเรียน
8. ประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การฝึกการเขียนเรียงความ แล้วเก็บข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ แผนการฝึกทักษะการเขียนเรียงความ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 แผน เก็บคะแนนระหว่างเรียนทุกแผน ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการฝึกจำนวน 12 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบทางการเรียน ก่อนและหลังใช้การฝึกทักษะการเขียนเรียงความ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม
3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้พบว่า

1. ทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75

N	df	$\bar{X}$	S.D.	t	p- value
45	44	77.54	2.50	6.827	.000

จากตารางที่ 1 พบว่าทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์มีคะแนนเท่ากับ ($\bar{X}$ =77.54/ S.D. =2.50) สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม โดยการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ กับการเรียนรู้ตามแบบปกติ ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม โดยการเรียนรู้เชิงประสบการณ์กับการเรียนรู้ตามแบบปกติ

การกำหนดเข้ากลุ่ม	n	df	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{D}$	S.D.	t	p-value
กลุ่มที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์	45	44	77.09	2.52	8.44	4.45	12.731	.000
กลุ่มที่เรียนตามแบบปกติ	45	44	68.64	4.83				

จากตารางที่ 2 พบว่า ทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดมโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ มีคะแนนสอบหลังเรียนเท่ากับ ($\bar{X} = 77.09 / S.D. = 2.52$) สูงกว่าคะแนนของนักเรียนตามแบบปกติเท่ากับ ($\bar{X} = 68.64 / S.D. = 4.83$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม ที่ได้รับการฝึกทักษะการเขียนเรียงความ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดมมีความพึงพอใจต่อการฝึกทักษะการเขียนเรียงความ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.48, S.D. = 0.05$) ซึ่งไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในทุกประเด็นในระดับมากที่สุด และมีคะแนนเฉลี่ยระดับความพึงพอใจสูงสุด 2 รายการ ได้แก่ สื่อการฝึกทักษะที่ครูนำไปใช้ในการประกอบกับการเรียน ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น และนักเรียนภาคภูมิใจ และมีความสุขในการเรียนรู้โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.62, S.D. = 0.49$)

สภาพบริบทในการจัดการเรียนรู้ เรื่อง พัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ได้จากการบันทึก ผลการเรียนรู้พบว่า

1. นักเรียนสามารถเขียนเรียงความได้ตามเค้าโครงของการเขียนมากขึ้น และถูกต้องตามหลักการเขียนเรียงความมากขึ้น อันเนื่องจากการฝึกทักษะดังกล่าวมีกิจกรรมที่หลากหลาย กระตุ้นให้นักเรียนสนใจเรียน เรียนอย่างมีความสุข สนุกสนาน และการฝึกแต่ละแผนมีแบบฝึกที่ให้นักเรียนได้เขียนซ้ำๆ ทำให้นักเรียนสามารถเขียนถูกต้องและได้คะแนนมากขึ้น จึงส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงขึ้น

2. จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนทุกคนให้ความสนใจ กระตือรือร้น และร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข สนุกสนาน นักเรียนสามารถเขียนเรียงความตามได้ถูกต้องมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจในกิจกรรมและคะแนนของตนเองที่สูงขึ้นในระดับมาก

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิทยาลัยพระบาทนโรดม โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของโคลบ (Kolb) พบว่า

1. การฝึกทักษะการเขียนเรียงความของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ เชิงประสบการณ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพคะแนนสอบหลังเรียนเท่ากับ 77.09 และคะแนนสอบระหว่างเรียนเท่ากับ 77.54 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 75 กำหนดไว้ที่การฝึกทักษะการเขียนเรียงความที่ผู้วิจัยได้พัฒนามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ร้อยละ 75 ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจาก 1.1) เป็นการฝึกที่เรียงจากง่ายไปหายาก 1.2) เป็นการฝึกที่ใช้กิจกรรมหลากหลาย

1.3) เป็นการฝึกทักษะที่สามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง ซึ่งลักษณะของการฝึกทักษะที่ดีทั้ง 3 ประการนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ ดวงเดือน อ่อนนุ่มและคนอื่นๆ (2536, น. 37) ได้กล่าวไว้ว่า แบบฝึกที่ดีต้องมีความยากง่ายทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลางจนถึงค่อนข้างยาก ควรมีกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ และต้องเป็นแบบฝึกที่ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง ซึ่ง วรรณ แก้วแพรก และคนอื่นๆ (2543, น.221) ให้ความเห็นว่า ผลการฝึกทักษะทางด้านการเขียนเรียงความ อยู่ในระดับดี เนื่องมาจากมีโครงเรื่องดี พอเหมาะกับหัวเรื่อง และลำดับของผู้เขียน การใช้ถ้อยคำจึงถูกต้องตรงตามความหมาย เหมาะสมกับบุคคล และผูกประโยคถูกต้อง สละสลวย กะทัดรัด และมีท่วงทำนองการเขียนดี เนื้อหาสอดคล้องกับหัวเรื่อง มีความสัมพันธ์กัน และมีเนื้อหาพอที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้ ความเข้าใจตามหัวเรื่องที่กำหนดไว้ มุ่งเน้นให้นักเรียนมีทักษะครบทั้ง 4 ขั้นตอน เริ่มจากฝึกทักษะตั้งแต่การรวบรวม และเลือกข้อมูล โดยครูผู้สอนจะออกแบบเนื้อหาการจัดการเรียนรู้ที่เป็นเรื่องใกล้ตัว เข้าใจง่ายให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจกับข้อมูลที่มี จากนั้นจึงรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต เลือกข้อมูลจากการสังเกตมาใช้ แล้วไตร่ตรองด้วยเหตุผล นักเรียนในห้องเรียนจะอภิปรายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้มาร่วมกัน และตรวจสอบกับของตนเองและของกลุ่ม จากนั้นจึงประยุกต์ใช้ความรู้ โดยจะฝึกให้นักเรียนใช้ความรู้สร้างสรรค์ ขยายความรู้ที่ได้รับมานั้น แสดงออก มีการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การตัดสินใจ และการนำความรู้ไปปรับใช้ นอกจากนั้นผู้เรียนจะสามารถกำกับตนเอง เรียนรู้ได้เองอีกด้วย โดยการให้นักเรียนได้แสดงผลงานการเขียนเป็นของตนเอง มีการตรวจสอบ และควบคุมการคิด ด้วยตนเองอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งกระบวนการดังกล่าวได้สอดคล้องกับขั้นตอนการเขียนเรียงความของ White (1983, p.32-33) ซึ่งได้เสนอขั้นตอนของกระบวนการเขียนเรียงความไว้ 5 ขั้นตอน คือ ขั้นสร้างแนวคิดเกี่ยวกับหัวเรื่องขั้นรวบรวม และวางแผน ขั้นวางโครงเรื่อง ขั้นเขียนร่าง และขั้นทบทวน ซึ่ง Honey และ Mumford (1992, p.1-6) ก็ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้จากประสบการณ์ เนื่องจากการเรียนรู้จากประสบการณ์เป็นกระบวนการขั้นพื้นฐานที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อนักเรียนในการแสวงหาความรู้ ซึ่งทั้งสองท่านได้กำหนดแนวทางจัดกระบวนการเรียนการสอนตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้ ขั้นที่ 1 การได้รับประสบการณ์ ขั้นที่ 2 การทบทวนประสบการณ์ ขั้นที่ 3 การสรุปจากประสบการณ์ ขั้นที่ 4 การวางแผนปฏิบัติตนในครั้งต่อไป

2. นักเรียนที่ใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่สอนตามแบบปกติเนื่องจากว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ได้ออกแบบกิจกรรมหลากหลายที่ส่งผลให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้กันทั้งภายในกลุ่ม และชั้นเรียน นักเรียนได้ตั้งประสบการณ์ของตนเองออกมานำเสนอร่วมกับเพื่อนๆ จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกได้ว่าตนเองได้มีส่วนร่วมในฐานะสมาชิกคนหนึ่ง มีความสำคัญที่มีคนฟังเรื่องราวของตนเองและได้มีโอกาสรับรู้เรื่องของคนอื่น ซึ่งจะทำให้มีความรู้เพิ่มขึ้นทำให้สัมพันธ์ภาพในกลุ่มผู้เรียนเป็นไปด้วยดี สอดคล้องกับ Knowes (1977, p.1-2) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่นักเรียนจะเรียนรู้ได้มาก หากตนเองมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ เป็นกระบวนการภายในอยู่ในความควบคุมของนักเรียนแต่ละคน นักเรียนจะนำทักษะ ความรู้ ประสบการณ์ และค่านิยมต่างๆ เข้ามาสู่การเรียนรู้ของตนเอง การเรียนรู้จะเรียนรู้ได้ดี ถ้าหากมีอิสระในการเรียนรู้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ และด้วยวิธีการที่ตนพอใจ นักเรียนทุกคนมีลักษณะเฉพาะตน ซึ่งเป็นสิ่งที่มีคุณค่าควรจะได้รับส่งเสริมในการพัฒนาความเป็นส่วนบุคคลของตน และเป็นผู้มีความสามารถและเสรีภาพที่จะตัดสินใจ และเลือกกระทำการต่างๆ ตามที่ตนพอใจ และรับผิดชอบในผลของการกระทำนั้น การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรับผิดชอบร่วมกันในกระบวนการเรียนรู้ของตน จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี กระบวนการเรียนรู้ควรเปิดโอกาสและส่งเสริมให้นักเรียนนำเจตคติ ทักษะ ประสบการณ์ ความรู้ และค่านิยมต่างๆ ของตนเข้ามาใช้ในการทำความเข้าใจประสบการณ์ใหม่ๆ สิ่งใหม่ๆ สำหรับการศึกษาเรียนรู้ครั้งต่อไป ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้นักเรียน ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เลือกสิ่งที่เรียนและวิธีเรียนด้วยตนเอง ในกระบวนการเรียนการสอน ครูควรเข้าใจและส่งเสริมความแตกต่างของความสามารถระหว่างบุคคล ส่งเสริม และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนา

คุณสมบัติเฉพาะตน ไม่ควรปิดกั้นเพียงเพราะนักเรียนที่ไม่เหมือนคนอื่น กระบวนการเรียนรู้ควรส่งเสริมและเปิดโอกาสให้นักเรียนตัดสินใจด้วยตนเอง ลงมือปฏิบัติ และยอมรับผลของการตัดสินใจหรือการปฏิบัติที่ได้ลงมือกระทำด้วยตนเองนั้น

3. นักเรียนที่เรียนรู้จากการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้ออกแบบตามหลักการที่ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหา จุดประสงค์การฝึกกิจกรรมกลุ่ม การนำเสนอผลงาน การทดสอบย่อยตลอดทั้งการเสนอแนะการให้กำลังใจชื่นชมผลงานกลุ่มจากครูผู้สอนจนนักเรียนเกิดความพึงพอใจในขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับกับผลการศึกษาของ ผุสรัตน์ อภิชัย (2556, น.116) พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในลำดับมากที่สุด เพราะส่วนหนึ่งของแผนการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ และถ้านักเรียนมีความสนใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนจะมีความตั้งใจอยากรู้ อยากเห็น กระตือรือร้นและแสวงหาความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงไปด้วย เตือนใจ แสงไกร (2549, น. 88-114) พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการเรียนรู้ เรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยกระบวนการกลุ่ม โดยใช้แผนผังความคิดพบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับกับผลการศึกษาของ เกศมณี คันธภูมิ (2550, น. 39-98) พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากและสอดคล้องกัน ดังนั้นความพึงพอใจเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะต้องสร้างให้เกิดขึ้นในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

จากการสอนทักษะการเขียนเรียงความโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ครูผู้สอนพบว่านักเรียนสามารถเขียนเรียงความได้ดีขึ้นกล่าวคือ จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการเขียนเรียงความในทุกๆ แผนการจัดการเรียนรู้สังเกตได้ว่านักเรียนให้ความสนใจในการทำกิจกรรมและทำกิจกรรมได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีความเข้าใจและพึงพอใจ กับผลงานที่ได้ฝึกทักษะตามขั้นตอนและกระบวนการเขียนเรียงความ ซึ่งในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะมีการทดสอบท้ายแผน ก็พบว่านักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น โดยมีคะแนนเฉลี่ยของการฝึกทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนสูงขึ้นตามลำดับ ซึ่งถือได้ว่าการฝึกทักษะ การเขียนเรียงความโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ทำให้นักเรียนมีทักษะการเขียนเรียงความได้บรรลุตามวัตถุประสงค์

ข้อเสนอแนะ

จากการพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.1 การฝึกทักษะการเขียนเรียงความโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ เป็นการฝึกที่ให้นักเรียนทำแบบฝึกด้วยตนเอง ควรส่งเสริมให้นักเรียนศึกษาใบความรู้ด้วยตนเอง ลงมือทำแบบฝึกหัดเอง ก่อนการทำแบบฝึกหัด ครูควรกำกับให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอน เริ่มจากการศึกษาใบฝึกหัด จากนั้นลงมือทำ

1.2 หากพบว่านักเรียนไม่สามารถทำกิจกรรมในการฝึกทักษะด้วยตนเอง ครูอธิบายให้นักเรียนทำความเข้าใจ และครูไม่ควรบอกนักเรียน แต่ควรให้นักเรียนศึกษาคำชี้แจงและตัวอย่างด้วยตนเอง เพื่อสร้างนิสัยการเรียนรู้ใหม่

1.3 การฝึกทักษะการเขียนเรียงความโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถนำไปใช้สอนซ่อมเสริมให้กับนักเรียนที่มีปัญหาเรื่องการเขียนเรียงความในทุกระดับได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาถึงการวิจัยโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ใช้กับกลุ่มตัวอย่างในระดับอื่นๆ เช่น ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ให้ผลแตกต่างกันหรือไม่ และมีผลสัมฤทธิ์มากน้อยเพียงใด

2.2 ควรมีการศึกษาทักษะโดยใช้การจัดการเรียนรู้ในรายวิชาอื่นๆ ที่นักเรียนเข้าใจยาก เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนดีขึ้น

2.3 ควรมีการเปรียบเทียบการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้ เชิงประสบการณ์ กับรูปแบบวิธีสอนต่างๆ เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงอบรม เยาวชน และกีฬา. (2553). **บทปาฐกถาในงานปฐมนิเทศปีการศึกษา 2010-2011**. พนมเปญ: กระทรวงอบรม.

_____. (2557). **แผนยุทธศาสตร์ด้านการบริหารการศึกษา**. พนมเปญ: กระทรวงอบรม เยาวชนและกีฬา.

_____. (2558). **แผนการพัฒนาอาชีพศึกษาสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย**. พนมเปญ: กระทรวงอบรม เยาวชนและกีฬา.

กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

เกษมณี คันธภูมิ. (2550). **ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเขียนเรียงความด้วยกลุ่มร่วมมือโดยใช้แผนผังความคิด**
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). ม.ป.ท.: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ดวงเดือน อ่อนน้อม. (2535). **การสร้างเสริมสมรรถภาพการสอนคณิตศาสตร์ของครูประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เตือนใจ แสงไกร. (2549). **การพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระ**
การเรียนรู้ภาษาไทยด้วยกระบวนการกลุ่มที่ใช้แผนผังความคิด. (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). ม.ป.ท.: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุสรัตน์ อภิชัย. (2556). **การพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีสอนแบบสตอรี่ไลน์สำหรับนักเรียน**
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). ม.ป.ท.: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

ภาคภูมิ วรรณภา. (2548). **การเขียนเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: เอ็มพันธ์.

วรรณ แก้วแพรง. (2543). **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

วรรณ โสมประยูร. (2544). **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

หง จุณณารุณ. (2559). **การสอบระดับชาติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีนี้**. บทสัมภาษณ์ 26 สิงหาคม 2016
จาก <https://thmeythmey.com/>

Honey, P., & Mumford, A. (1992). **The manual of learning styles**. 2nd ed. Maidenhead : UK. Peter
Honey and Alan Mumford.

Knowles. (1977). **Self-directed Learning. A Guide for Learners and Teacher**. New York: Association
Press.

White, Freed D. (1983). **The Writer's Art**. California: Wadsworth Publishing.